

חסידות

Chasidus

קונטרס ענינה של תורת החסידות
מכ"ק אדמו"ר נשיא דורינו

On the Essence of Chasidus,

Delivered by The Lubavitcher Rebbe,
on the Chasidic holiday of Yud-Tes Kislev 5726 (1965).

— CHAPTERS 2-3 —

Translated by **Rabbi Heschel Greenberg & Susan Handelman;**

Edited by **Rabbis Zalman Posner & A.D. Sufrin.**

Revised by **Rabbis Ari Sollish, Avraham Vaisfiche & Yosef B. Friedman.**

Published as part of the **Chasidic Heritage Series** by **Kehot Publication Society.**

Reprinted with permission.

To Purchase the book, Please visit kehot.com

Soul WORDS

חיינו
CHAYENU
DAILY TORAH STUDY. DELIVERED.

ב

CHASIDUS AS THE “EXTENSION OF THE EIN SOF”

מוכן ופשוט כדלקמן, אשר תורת החסידות היא נקודה אחת שאינה מורכבת מפרטים שונים. ומכיון שכל המעלות שנאמרו בביאורים הנ"ל (ובעוד ביאורים), מעלות שונות הן, הרי מוכרח – שמעלות אלו אינן מגדרות וממצות את מהותה של תורת החסידות. מהותה של החסידות היא נקודה עצמית המופשטת מענינים פרטים, אלא – מצד נקודתה העצמית, נמצאות ומסתעפות ממנה מעלות הנ"ל.

הנקודה העצמית של החסידות היא [במדרש לעיל בהמאמר, שבסודו הוא מאמר של כבוד קדשת אדמו"ר (מהורש"ב) נשמתו ערן] – המשכת אור חדש מבחינת פנימיות הכתר, ולמעלה יותר – המשכת בחינת פנימיות עתיק ממש, בחינת אין סוף שנמצא ברדל"א [ברישא דלא אתידע].

וענין זה עצמו (שנאמר בהמאמר), מכריח אשר כל המעלות שחסידות המבוארות במקומות שונים הן רק הסתעפות מנקודתה העצמית. כי מכיון שהחסידות היא המשכת בחינת אין סוף, הרי מוכן ופשוט אשר "אין סוף" הוא העצמי, וכל שאר הענינים אינם אלא נמצאים ומסתעפים ממנו.

It is self-evident, for reasons which later will be explained, that Chasidus is one central point; it is a singular and indivisible core which is not a composite of various particular ideas. Now since all of the distinctive qualities mentioned in the preceding definitions (and also in numerous other explanations) are different, one must conclude that these qualities do not define and capture the *essential* nature of the teachings of Chasidus. The fundamental nature of Chasidus is a quintessential point, which is completely abstracted and removed from any particular ideas; however, it is by virtue of this quintessential point that all the abovementioned special qualities exist and are derived.

This quintessential point of Chasidus (as discussed earlier in the *maamar*, which is based on the *maamar* of Rabbi Shalom DovBer of Lubavitch) is the effusion of a “new light” from the innermost level of *keter*, and yet higher, an effusion from the innermost level of *atik* itself, which is the level of the *Ein Sof* [the Infinite] that is found in ארדל"א—*radla* [*reisha d'lo ityada*—“the head or beginning that is not known”].

It follows then, from this very idea (which was elaborated in the *maamar*), that all of the distinctive qualities of Chasidus which are explained in various places are but the ramifications of the quintessential point. For since Chasidus is the extension of the state of *Ein Sof*, it is self-understood that *Ein Sof* is the essence [of Chasidus], and all other particular aspects are only ramifications and derivatives of it.

ג

TORAH: THE EPITOME OF PERFECTION

האמור לעיל בנוגע לתורת החסידות, הוא בכללותו בכל חלקי התורה: התורה כוללת כל המיני-שלימות ומעלות הנמצאות בעולם

What has been stated above concerning Chasidus also applies *in general* to all parts of the Torah; for the Torah encompasses all manner of perfection and quality to be found in the world.

[הנחלקות בכלל – בעניני העולם
קמן הוא האדם – למעלות המוחין
ומעלות המדות:

בהנהגות מוסריות ומדות טובות
– הרי המשפטים ודרכי המוסר
שבתורה (דמסכת אבות וכדומה)
הם תכלית הטוב והאמת. וכל
שיטות המוסר שבדו בני אדם
מלבם, מעורבות הן טוב ורע, אמת
ושקר, וחלקי הטוב שישנם בכל
אחת מהשיטות מקורם הוא בתורה

(וכידוע הסיפור מכבוד קדשת מורי
וקמי אדמו"ר, שבאחת מנסיעותיו,
התווכחו כמה אנשים והביעו
דיעות שונות אודות יחס התורה
להשיטות המדיניות ועם איזו מהן
היא מסקמת, וכל אחד מהם הראה
מקור בתורה לשיטתו. כששאלו את
חזות דעת כבוד קדשת מורי וקמי
אדמו"ר בזה, ענה: התורה, להיותה
תכלית האמת והטוב, ישנם בה כל
הענינים הטובים שבכל השיטות).

בנוגע להחכמות – התורה היא
החכמה היותר נעלית, כמו שכתוב
כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני
העמים]

ולא זו בלבד אלא שכל השפעת
החיות בעולם (גם בעולמות
העליונים) תלויה ב(דקדוק קל של)
תורה.

אמנם, לא זוהי מהותה של התורה.
מהותה של תורה הוא מה שהיא
"מיוחדת לגמרי באור אין סוף ברוך

[Generally these virtues are divided—as illustrated in man, who is a “miniature world”—into the attributes of intellect and those of the emotions (character traits).

Now in regards to the latter—to moral behavior and good character—the laws and ethical precepts of Torah (contained, for example, in the tractate *Avot* [Ethics of the Fathers] et al.) are the epitome of goodness and truth. All other systems of morality, however, which men by themselves have contrived, mix together good and evil, truth and falsehood. And furthermore, the source of those portions of good that each one of these systems contains is in Torah.

(There is a well-known story about the Rebbe, my sainted father-in-law [R. Yosef Yitzchak Schneersohn], which illustrates this point. On one of his journeys, he encountered several men who were arguing and expressing differing opinions about the relationship of Torah to political systems, and debating with which system the Torah agreed. Each one of them brought forth as proof a source from the Torah in support of his ideology. When they asked the Rebbe for his opinion on this question, he answered: “Since the Torah is the absolute perfection of truth and goodness, it contains within itself all of the best ideas which one may find in all ideologies.”)

[This pre-eminent perfection and superiority of the Torah applies not only to moral and political systems.] The Torah is, furthermore, the most elevated and supreme wisdom in relation to all sciences and systems of knowledge—as it is written, “For it is your wisdom and understanding in the eyes of the nations.”]

Moreover, [not only does the Torah encompass all perfection found within the world, but indeed] the entire vivifying and sustaining flow of life into the world (even into the Supernal Worlds) depends upon (one minute detail of) the Torah.

Nevertheless, all of these profound attributes and superior virtues still do not constitute the essence of the Torah. The essence of the Torah is that it is “completely united with the infinite light of the *Ein Sof* which is

הוא המלוּבֶשׁ בַּהּ בְּתַכְלִית הַיְחֻוּד". וְלִכּוֹן, בִּיּוֹן שְׂכָל הָעוֹלָמוֹת הֵם כְּלֹא מִמֶּשׁ לְגַבִּי אִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, כֵּן הֵם גַּם לְגַבִּי הַתּוֹרָה, וְלִזְאוֹת "אִין לְשִׁבְחָהּ כָּלֵל בְּתַהֲלֵת חַיִּית כָּל הָעוֹלָמוֹת, מֵאַחַר דְּלֹא מִמֶּשׁ חֲשִׁיבִי". אֲלֵא – מֵצִד נְקוּדַתֵּהּ הָעֲצָמִית, שְׁמִיּוּדַתֵּהּ הִיא בְּאוֹר אִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, בּוֹלְלֵת הִיא בְּמִוֶּלֶא גַם אֶת כָּל הַמִּיּוֹנֵי-מַעְלוֹת וְשׁוֹלֵמוֹת שְׂבַעְעוֹלָם, וְעַל יְדֵהָ – הַשְּׁפַעַת הַחַיִּית וְכוּ'.

אָכֵן, אִף שְׂכָל חֲלָקֵי הַתּוֹרָה, נְקוּדַתָּם הָעֲצָמִית הִיא מֵה שֶׁהֵם מִיּוֹחֲדִים בְּאוֹר אִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, כְּכֹל זֶה, עֵיקַר נְקוּדָה זוֹ מֵתַבְטָא בְּתוֹרַת הַחֲסִידוֹת (וְכֹאמֹר בְּהַמְאָמֵר בְּנוֹגֵעַ ל"חֲסִידוֹת", שֶׁהִיא (דוֹקָא) הַמְשַׁכֵּת אִין סוֹף שְׁנִמְצָא בְּרַדְלָ"א),

כִּי כָּל חֲלָקֵי הַתּוֹרָה, בְּחִינַת ה' אִין סוֹף" שְׂבָהֶם מֵתַלְבֵּשׁ הוּא בְּאִיּוּהָ צִיּוּר – צִיּוּר הַמְגִדִיר ו'מְבַטָּא' (גִּישׁ אַרְוִיס) מֵהוֹתוֹ שֶׁל חֲלָק זֶה, וְצִיּוּר זֶה שֶׁל חֲלָק תּוֹרָה זֶה [פְּשֵׁט, רְמוֹ, דְרוּשׁ, סוֹד], מַעְלִים הוּא עַל פְּשִׁימוֹת הָאִין-סוֹף הַמְלוּבֶשׁ בּוֹ – הָעֵלֶם דְּלִבּוֹ שְׂבַבֵּיכוֹל אִי אֶפְשָׁר לְהַחְלִיפוֹ.

וְאִילוֹ תּוֹרַת הַחֲסִידוֹת, מִכִּיּוֹן שְׂאִינָה מִיּוֹגְדַת בְּאִיּוּהָ צִיּוּר, וְה'צִיּוּרִים" שְׂעִנּוֹן שְׂבַחֲסִידוֹת מֵתַגְלָה עַל יָדָם – כְּלִבּוֹשׁ תַּחְלִיפִם וְיַחְלִיפוּ (שְׂלִכּוֹן בּוֹלְלֵת הִיא אֶת כָּל ד' הַחֲלָקִים פְּשֵׁט-רְמוֹ-דְרוּשׁ-סוֹד שְׂבַתּוֹרָה וּמַחְיָה אוֹתָם, כְּדִלְהִלּוֹן), אִין צִיּוּר מַעְלִים בְּהָעֵלֶם אֲמִיתֵי אֶת פְּשִׁימוֹת הָאִין-סוֹף שְׂבוּ.

en clothed within it in a perfect and total unity.”²⁶ Therefore, since all of the worlds are as absolute nothingness in relation to the *Ein Sof*, so are they also in relation to the Torah; and hence, in this light, “It is no praise whatsoever to extol the Torah as the vivifying life-force of all worlds, since they are reckoned as nothingness itself.” Rather, by virtue of its quintessential point, which is its union with the infinite light of the *Ein Sof*, the Torah automatically includes every kind of superior virtue and perfection found in the world; and by virtue of this same quintessential point, the Torah is also the world’s vivifying flow of life, etc.

Now even though the quintessential point of *all* parts of the Torah is that they are united with the light of the *Ein Sof*, in truth, the primary expression of this point is in Chasidus. (As was said of Chasidus in the *maamar* [quoted above], *it* (alone) is the effusion of the *Ein Sof* that is found in *radla*.)

This is primarily true of Chasidus because the state of *Ein Sof* which is found in all other parts of the Torah is clothed in a certain form, a form which defines and “expresses” the nature of that part. The form of that particular part of the Torah (whether it be *peshat*—the plain meaning; *remez*—the hinted, intimated meaning; *drush*—the homiletic, expounded meaning; or *sod*—the esoteric meaning) conceals the unformed abstractness of the *Ein Sof* which is clothed therein. This form is a “concealing garment” that cannot be changed, so to speak.

Chasidus, however, is not bounded and defined by any form. And since those “forms” through which the ideas of Chasidus are revealed are, in the words of the Psalmist, “like a garment that You will change, and *they will be changed*” (which is why Chasidus includes all the four levels of *Pardes* [*peshat, remez, drush, sod*] and gives life to them, as will later be explained), the form does not truly conceal the unformed abstractness of the *Ein Sof* within.